

REVISTA NOVA

Any I. - N.º 14

Barcelona, 11 de Juliol de 1914

20 cèntims

Cràtera de vidre am decoració d'esmalts opacs i transparents
per Maurici MARINOT

URANIA

ÉS LA MILLOR

Ningú ho ha dubtat mai d'ençà que'l món és món

REPRESENTANT

JOAN ROVIRA

Corts, 619 (tocant al Passeig de Gracia).- Telèfon, 3773

Cardús
paraigües
varios
PORTA FERRIÇA n.º 10
PORTA FERRIÇA 10

Borratxo modest.
— No voldria pas
ésser ric. Cuan se té
tan de diner s'ha de
deixar de veure molt,
no's pot pas beure
tot!
(Simplicissimus,
Munic)

per *Euryome i Gatre*
ANTIGA CASA
ROSELL
Plaça de Palacio 13.

MARCS I GRAVATS
ASSORTIT INTERMINABLE

LA PINACOTECA

Corts Catalanes, 644. - BARCELONA

NINGÚ POT DECORAR AMB
GUST LES SEVES PARETS
SENSE VISITAR AQUESTA CASA

Feu circular REVISTA NOVA

**OBRA DOR DE DAURATS I
DECORACIO ANTIGA I MODERNA**
IMITACIONS A BRONZE MARBRE
MARFIL I ALABASTRE :: ESPECIALITAT
EN RESTAURACIO D'ANTIGUITATS
A. LLUCH I J. OLIVA
MALLORCA 286 BAXOS BARCELONA
ENTRE LLURIA I BRUCH

 **IMPREMTA
EMILI GABAÑACH, S. en C.**

Impressions de totes menes
: ben fetes i a bon preu :

Diputació, n.º 308 - BARCELONA

Babel

CATALUNYA PINTORESCA. — A Càn Taps, per BABEL

LA DANÇA

PER FRANCESC PUJOLS

LA de gloria fou dissapte passat, día 4 del corrent, avui fá vuit dies, pel mestre Llongueras de Terrassa, fundador i director del «Institut Català de la Gimnàstica Rítmica», mercès a la celebració de la festa que en el Palau de la Música Catalana va dedicar al Ritme i a la Dança.

Aquesta bella art, tant bella com les cinc arts propiament dites, però que no figura a llur costat pel motiu de no posseir el suprèm mèrit estètic independentment del artista que li dóna, perquè quan l'artista acaba de ballar la dança resta un aplèc de regles qu'al passar a les mans i als peus d'un altre ballador que balli sense el suprèm mèrit estètic, poden ser en sí mateixes grandioses, gracioses, elegants o qualsevol altre cosa menys supremament estètiques, com passa am la sardana, ball català per excelència, que malgrat ser la dança més bella de totes les dançes que's fan i es desfán, sols assoleix el suprèm mèrit estètic quan els que la ballen o la majoria dels sardanistes li comuniquen, perquè la sardana, com les altres dançes, és segons els que la ballen.

Això, am les cinc arts propiament dites, no passa mai, sinó que elles, quan l'autor és mort i enterrat, conserven la quinta essència estètica que'ls hi va deixar al confeccionarles, i així tenim que les poques que poden ser interpretades com la música i la poesia, llueixin el suprèm mèrit estètic fins i tot quan l'interpret careix del *quid divinum*.

La dança és doncs com la interpretació de la música o la poesia, la execució i la declamació, un art que per a posseir lo bó i millor del fenòmen estètic necessita de tota necessitat la coexistència de l'artista, cosa que, com em dit, és motiu més que suficient per a ex-

cluir-la del quintet de les arts propiament dites, però no es motiu, ni molt menys, per a negar que pugui assolir la mateixa intensitat estètica que qualsevol de les cinc arts.

Ara feia molts anys que la dança havia sigut arreconada i vivia en els teatrells de murrangues, amb els senzills honors d'un passat temps com un altre.

El cos de ball del gran Teatre del Liceu, qu'havia sigut un cos lluit molt temps avans de la Pauleta, d'uns cuants anys en aquesta part havia anat perdent, perdent, fins a quedar reduït l'última temporada a una ballarina i mitja, perquè les altres, malgrat ballar am totes les regles del art, no podien ser comparades ni a la tota ni a la mitja.

La crisi de la dança no té res de particular, perquè estant subjecta al ritme, ha de sofrir més que moltes altres coses, els alts i baixos del ritme universal que té creixents i mimvants com la lluna. Ara sembla que hi ha una tendència a conresarla com se mereix i a treurela dels teatrells de murrangues, i en Llongueras de Terrassa és un dels que primer s'han mogut per alsarla fins a l'alçada que li pertoca, inspirantse en les lliçons d'un tal Jaume de la Crossa.

El treball del mestre Llongueras en prò de la dança, mereix tota mena de felicitacions, i les nenes que surten a ballar també se les mereixen, especialment la més petita de totes, que ballava am les més grans, que no sabem com se diu, però que té lo que se'n diu totes les gracies i que si no té cap desgracia i no deixa la carrera artistica, pot arribar a esser una gran artista. No hi ha paraules per a expressar l'encís amb el qual se posava a tó quan perdía el compàs, qu'era molt sovint, perquè essent la més petita de totes i fent els passos més curts, quedava endarrera per necessitat, i al començament de l'últim ball que van ballar, tot ballant se lligava el cordó de la cintura que se li havia desfet.

Recomanem aquesta nena al mestre Llongueras, i fem desde aquí una crida a la seva distingida familia perquè li aconsellin el conreu de la dança, i si ella hi té afició no li contrarihin.

Ampolla de pasta de vidre gebrada i de color, per M. MARINOT

Desde'ls cafès cantants de Barcelona, aont s'hi respira l'aire del Pirineu, perquè hi ballen les franceses, fins a les taules del Palau de la Música Catalana, la dansa té molt camp per a córrer, i pot mol ben fer una renaixensa, perquè essent de totes les arts conegudes la que té més propietats sensuais y voluptuoses, no tindria res d'estrany qu'arribés a esser la primera dels nostres temps tant donat al sensualisme, que trova la seva expressió més punyenta en la dansa de ventre.

La presentació lliura i espontània que'l mestre Llongueras va donar a les artistes de la seva companyia féntles-hi mostrar les cames i les cuixes sobre'l peu nú, són el primer pas cap al regne de la Voluptat, característica dels nostres dies, que cerquen am dalé una decadència mai vista.

RECORDS D'UNA VISITA A AIX

Extractes d'un article del marxant Vollard en Le Correspondant, quina veracitat no's pot negar.

El seu fill Pau cal culpar de la destrucció de moltes teles. S'entretenia en foradarles per a fer practicables les portes i finestres. El pare reia, satisfet, perquè, segons ell, demostrava haver comprès que la pintura representava una casa.

Altra causa de pèrdua de pintures era l'irascibilitat del pintor, que quan no podia resoldre un motiu, llençava la tela per la finestra.

La família cuitava alesores a cremarla per a evitar qu'en Cézanne la reveiés i se tornés a excitar. Una sola d'aqueixes pintures se salvà per haver quedat penjada de les branques d'un cirerer. Jo vaig poguer assistir al despenjament de la tela; un dia ens passejarem pel hort quan vet'aquí qu'en Cézanne se n'adona i cridant al seu fill li diu: «noi, haurém d'heure les pomes, vull provar de resoldre aqueix estudi.»

Se lamentava de que en Gauguin havés intentat robarli sa *petite sensation*. *Comprenez un peu, Mr. Vollard, me disait il en cherchant à m'apitoyer sur son propre sort, j'ai une petite sensation, mais je n'arrive pas à m'exprimer; je suis comme qui posséderait une pièce d'or sans pouvoir s'en servir.*

Un aixenc me vengué un Cézanne per 150 francs sense regateig. Enlleminit per aquesta fortuna, me portá a casa seva, aont hi tenia algunes altres teles del mestre. Me demanaren 1.000 francs per totes plegades, creientse exagerar els preus, però com siga que vaig afluijar immediatament el billet de banc, la mestressa de la casa, desconfiada, va dir que no se m'entregarien les teles fins que'l Crèdit Lyonnais havés testificat la legitimitat del billet. Quan això fou fet, la alegria del matrimoni en qüestió no tingué aturador; me donaren, per torna, una corda nova per a lligar les teles. Quan jo ja era al carrer vaig sentir que'm cridaven desde la finestra: Ep! Mestre! encare n'hi ha un altra: teniu! I una nova tela me caigué entre cap i coll.

«Escollim bé Sr. Vollard, la pintura es lo que més me fá'l pès. Jo crec que devant la natura devinc més lúcit. Desgraciadament, ent'arribant a casa la realització de les meves sensacions sempre és penosa. No puc lograr l'intensitat que's desenrotlla en els meus sentits; no tinc eixa magnífica riquesa de coloració qu'anima a la natura. No obstant, en vista d'eixes mes sensacions colorants, me dol de tornar-me vell. Es trist això de no poder fer força *spécimens* de les meves idees i sensacions. Veu? miri aqueix núvol; m'agradaria poder pintar-lo. En Monet sí que pot, en Monet és un espasa!»

La principal falta de certa gent cultivada és, de dirigir-ho tot vers una idea, y res o poc vers un objecte. — J. W. GOETHE.

L'ENDEmia DELS CONCURSOS ARTÍSTICS Y MANERA DE POSAR-HI REMEI

PER JOAN SACS

UAN fins ara el jurat d'un concurs artístic s'anunciava dolent, el fall podia esser injust sense que als concursants els hi quedés gaire dret a protestarne. Però en el darrer concurs Atmetller s'hi anuncià un tribunal més intel·ligent que'ls habituals i pot dir-se que era el més intel·ligent que Barcelona estava en condicions de proporcionar; si fins hi figurava en Miquel Utrillo, que per a nosaltres és l'única persona autoritzada per a pronunciar-se en qüestions artístiques, tan per la seva erudició com pel seu olfacte estètic. Doncs malgrat totes les garanties, ja està vist, el fall sigué un desencant més, una injustícia o un seguit d'injustícies incomprensibles.

S'ha d'anar doncs a la reorganització del mecanisme concursiu, ja que no's pot suprimir. Suprimir el sistema de concurs i substituir-lo per la comanda directa, és encara més exposat, sobretot per part del comprador: 1.º, perquè aquest ha de prescindir del reclàm monstruós que la comparsa dels artistes se presta a ferli; 2.º, perquè l'artista més fort s'exposa a flaquejar a qualsevol hora, que pot esser precisament l'hora de fer la comanda en qüestió; 3.º, perquè fins exigintli al artista un o varis bocets prèvis, pot donarse el cas de que'l bocet escullit no siga ampliat amb igual brillantor, y 4.º, perquè ningú pot assegurar que'l projecte executat a completa satisfacció del comprador siga superior als possibles nombrosos projectes del concurs.

La reconstitució d'aqueix imprescindible mecanisme concursiu ha d'esser, al nostre entendre, a base democràtica. Un diari anti-demòcrata ha dit, recentment, que'l mal dels concursos prové precisament de la seva estructura democràtica, però, apart de que l'escriptor que digué això se veuria blau per a senyalar el democratism dels jurats de concursos actuals, eixa afirmació careix de valor perquè ni estem en període electoral ni estem sobre cap volcà.

El jurat dels concursos actuals es numèricament massa reduït per a que'l macarronisme ambient, l'autoritat d'un individu o d'un grupet del mateix, els personalismes, l'indiferentisme o mil altres causes aparentment impalpables, deixin d'influir tendenciosa o ofuscadament en el judici a donar; i aqueixa injusta solució pot proposar-la el més solvent dels jurats. No parlèm ja dels jurats venals o dels compostos per regidors, fabricants, professors o per crítics...

El nostre projecte de reforma del jurat artístic és el següent:

I. El jurat, amb el seu secretari, seria el-legit per la massa dels concursants mateixos.

II. Aquests deurien votar am papeleta oberta per a evitar l'autovotació, per a evitar els empats — probablement tans com votants — i perquè l'artista sol esser el pitjor crític de les propies obres.

III. En el cas de concedir-se més d'un premi, l'ordre de colocació dels noms podria indicar la primacia de l'obra votada.

IV. Feta la votació en aqueixa forma, el president decidiria els possibles empats amb el seu vot, que aixís devindria doble.

V. Els mateixos concursants podrien pre-el·legir un jurat d'admissió i de colocació de les obres, que no seria el mateix que fallés.

VI. El jurat podria esser el-legit lo mateix entre'ls concursants qu'entre persones agenes al concurs o entre persones d'abdues procedencies.

VII. El convocador del concurs deuria indemnizar en una quantitat mínima als concursants no premiats, en cas d'actuar un jurat de admissió, o bé als deu, vint, trenta o més concursants que seguisin en mèrit als premiats, en cas contrari.

Aqueixa és l'única manera d'organitzar concursos més fructíferament pel convocador i menys gravosament pels convocats. D'altra manera no tindran mai raó de queixarse els concursants dels disbarats, tàcitament acceptats, que'l jurat puga fer; ni'l convocador del concurs tindrà raó de queixarse del fracàs del seu concurs, que cada dia haurà d'esser més vergonyós.

LES IDEES DEN MAURICI MARINOT

A décoration du verre par les émaux est un procédé ancien que j'ai voulu rénover parce que je considère qu'il est tout à fait propre à faire valoir les qualités du verre qui sont l'éclat et la transparence; j'ai, je crois, agrandi la gamme des émaux car

j'ai désiré dès le début aviver l'éclat et la transparence du verre non seulement par les différentes opacités, translucidités ou transparences des émaux, mais encore par l'éclat de leurs couleurs. Les idées que j'ai sur l'art du verre sont naturellement les mêmes que celles que j'ai sur la peinture elle-même.

Peinture et verreries pour moi partent du désir et de la joie de créer par la forme et par la couleur des œuvres dont la naissance est une sensation et dont l'aboutissant est une réalisation raisonnée et ordonnée. Il faut ajouter à la fraîcheur toute sensuelle de l'impression et du désir primitif la séduction de l'ordre qui plaît à l'esprit.

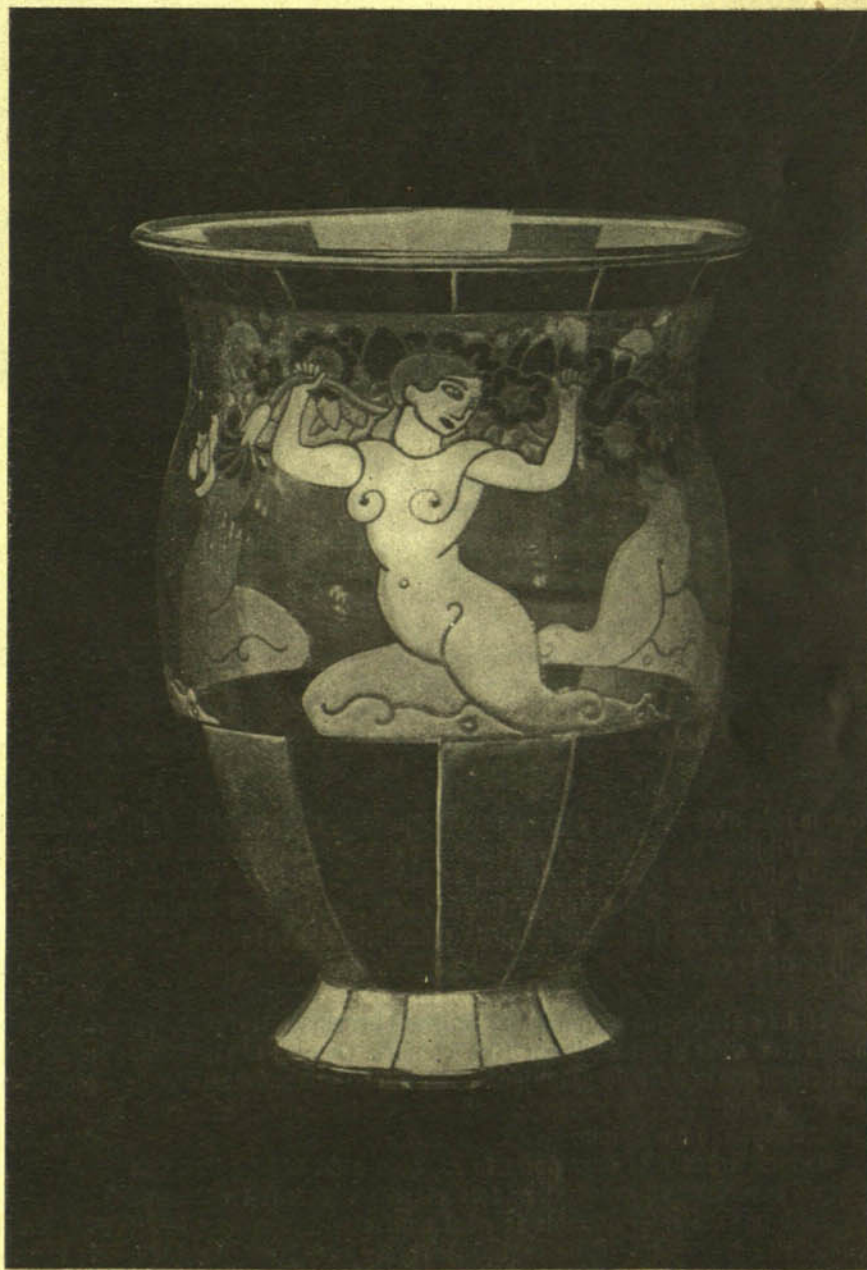
COSTUMS FUNERARIS DE LA CIUTAT DE BARCELONA

PER CARLES SOLDEVILA

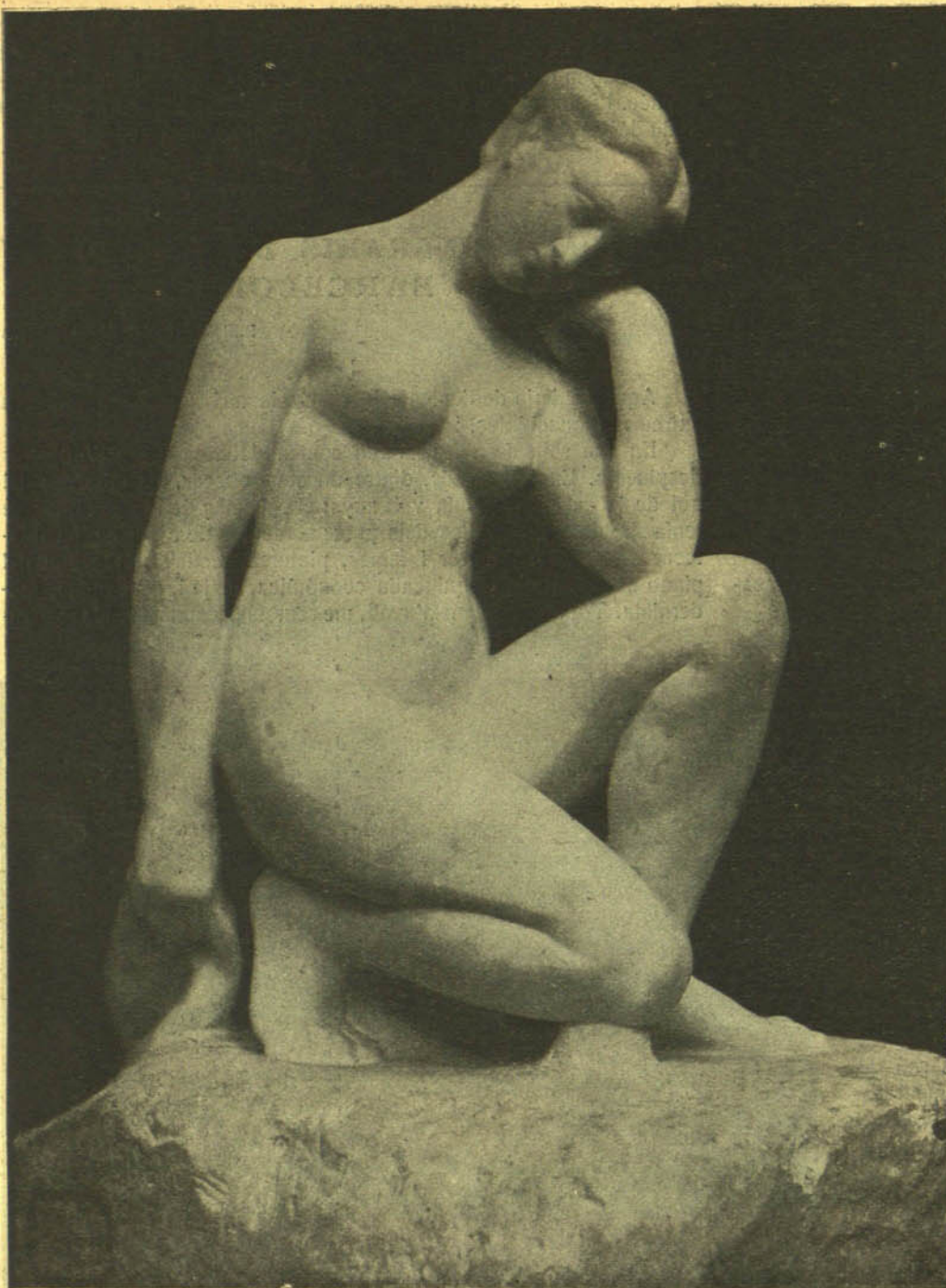
I

Aquesta deria de l'ostentació funerària arriba entre nosaltres a extrems inconcebibles, i agressius.

En una sala de rebre haureu contemplat tota mena d'objectes desplaents. En les parets, dintre un marc obscur, els dibuixos del noi de la casa quan tenia vuit anys; el canemaç de la nena quan ne tenia sis; dues fotografies dels pares als temps de casar-se, terriblement ampliades; pintures infames, pintures bestials... Damunt del piano un aparador de quincalla econòmica, lletja i, a vegades, modernista. Tot això, al cap-d'avall, me sembla perdonable. Us assegu-

Pot de vidre amb decoració d'esmalts opacs i transparents
per Maurici MARINOT

NINFA ACOTADA, per Alfred Joan HALOU
Marbre adquirit pel Estat francès, bronzo adquirit pel museu de Lyon

ro que més d'un còp, en alguna sala d'aquestes, m'hi he conmogut mirant l'ingenu abecé sobre'l vell canemaç descolorit... Però un dia, en mig d'aquestes coses familiars i tolerables, tinguí una visió esgarrifosa. Damunt del sofà, en lloc d'honor, dintre una motllura barroca, apareixia l'immensa esquela mortuoria del qui havia estat senyor de la casa.

II

Hi ha a Barcelona bon nombre de gentes benestants, riques, qui menen una vida de reculliment i de confort. Gairebé ni els íntims endavinen que aquella dolça mitjanía és resultat d'un sentiment d'avaria o de saviesa, no de cap imposició de circumstàncies econòmiques. Els extranyos ni ho sospiten.

Doncs, truca a la seva porta la sagrada mort i surt a llum una esquela inverossímil, colossal, en tots els diaris diurns i nocturns. Aquest home era ric—mormola la gent amb aire de sorpresa.—Si: era ric. El cotxe de morts, els cavalls, les atxes, el seguici d'assilats; tot l'enterrament serà d'una pompa insuperable. El nom del difunt tornarà a apareixer deu vegades, en vint mil papers. Se celebrarán magnífics funerals amb una disbauixa de cera i clerecfa...

Era ric, aquest senyor. Però vetaquí que lo més ric, lo més mondà de la seva vida ha estat la mort. Perquè ell la volia tota aquesta ostentació, no l'ha pas prohibida; la volia, l'esperava.

Pobre senyor! Descansi en pau.

III

En altres llocs de la terra també's barreja la vanitat am la dolor. Ja ho sé. Però —maltracteume, diguemne seduit per l'extrangeria—els vicis nostres en aquest punt me repugnen més que'ls d'altra gent.

Som a una vileta de montanya, de ruda i original montanya. Les campanes han tocat a morts. Tots el veïns saben qui agonitzava... En Tal ja es difunt! Vetaquí l'enterro. Les «ploraneres» darrera'l féretre vessen llàgrimes i gemeguen desesperadament.

Som a Paris, al «Père Lachaise». Es diumenge; una família correctament endolada, ells de xistera, elles amb un desolat voleiar de vels, voltan una tomba. Elles agenollades, recolzades sobre la barana pregunten. Ells drets, en una actitud d'estudiada malinconia, fan semblant de meditar. Després, o avans, dels precés i les meditacions tots plegats netegen amb una escombreta, treuen les fulles seques que taquen els parterres; amb una regadoreta els reguen, amb un drapet enllustren el marbre sepulcral. Sobre aquest marbre lluent deixen un gran ram de flors.

I bé: en aquestes ficcions al menys puc trobar una parodia de la dolor i dels fetitxismes dolorosos. En una esquela de mitja plana no hi trobo res més que vanitat.

IV

Mirèu qu'es lleig uu diari cobert d'esqueles mortuories! Lo pitjor de tot es que'ns haguem avesat a l'espectacle; ja no sentim cap impuls de repulsió; ni la més lleu esgarrifança mou els nostres nívvis. Al contrari; plens de frívola curiositat passèm els ulls per les notícies de morts i funerals.

La persistència mateixa de l'espectacle li ha llevat l'eficàcia ascètica que podria alcançar. «Hem de morir» — diu la primera plana d'un diari nostre. Es me-

cànica, tossuda, freda l'admonició, i nosaltres ni mecànicament li tornarem la resposta: «ja ho sabem».

Si aquesta abundància d'anuncis de mort fos una homilia quotidiana que quotidianament ens arribés al cor, oh aleshores!... Imaginèu en quina cristianíssima actitud empendríem tots la jornada, si cada matí, al bell costat del desdèjuni—xacolata fumejanta i olorosa, o café am llet, pa tendre, mantega fresca i savies confitures—sentíssim fortament evocada la fi que a tots ens espera. De cert vos dic que adhuc aquesta vanitat de les esqueles desmesurades acabaria per ofegarse en onades de creixenta austeritat.

Ara com ara, en la ciutat de Barcelona, el continu retret, és signe de grassa imbecilitat i pretexte de menudes xafarderies.

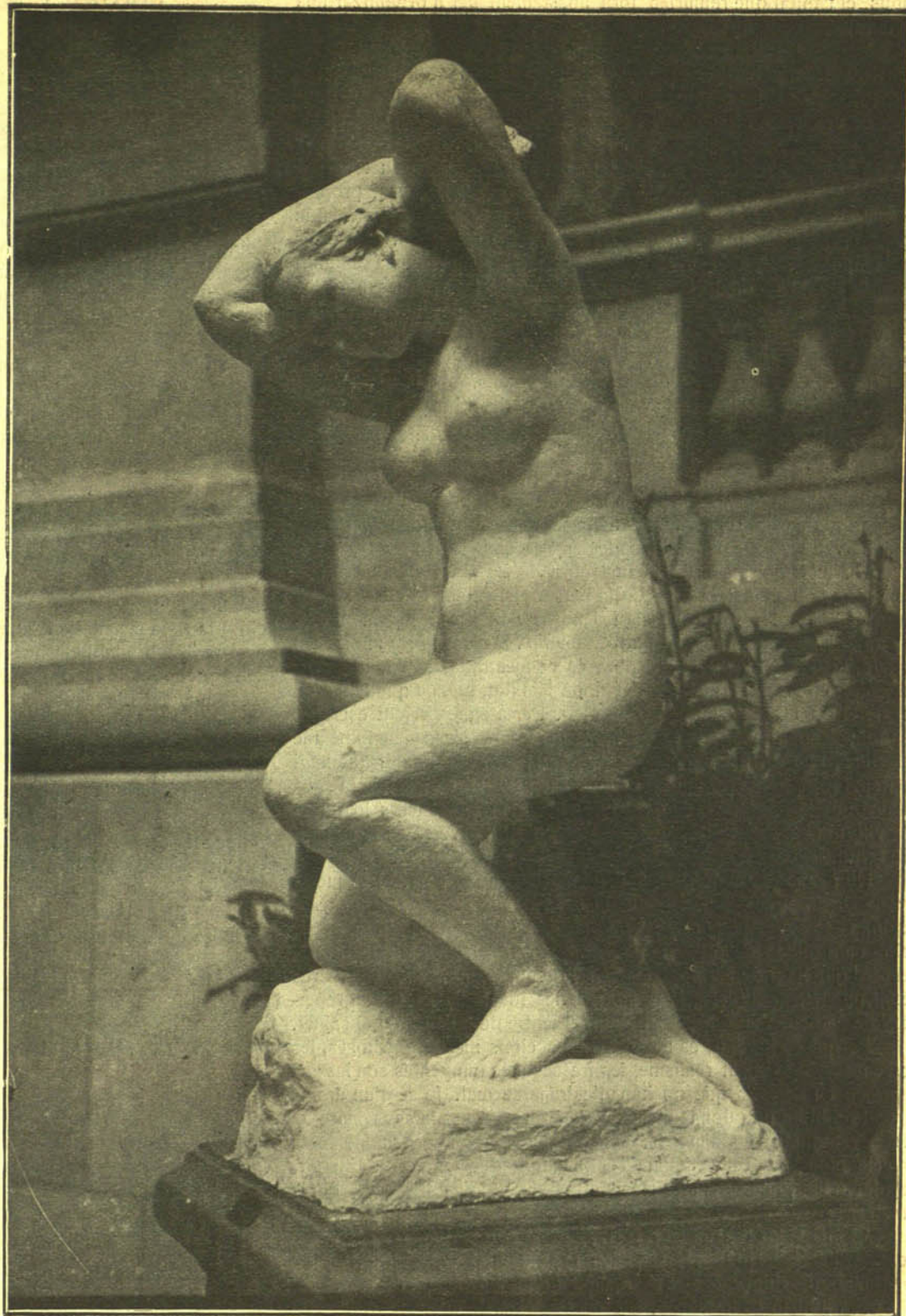
Estic content. He finit la meua invectiva: he dit ço que volia dir fa temps en algún lloc de publicitat... Jo guaitava els diaris barcelonins i comprenia qu'en cap d'ells serien admeses aquestes innocents divagacions: tots eren ocupats per la mort o per la gelosa esperança de la mort.

ALFRED JOAN HALOU

PER JOAN SACS

No és un escultor que vibri am la tensió dels esperits moderníssims; no és un artista recercador; en A. J. Halou va fent el seu art amb els instruments d'expressió tradicionals perquè de segur que no se sent am valor suficient per a esmerçar el temps en tantejos quan millor el pot emplear en realitzacions. Posaríem les mans al foc si aixís havéssim de justificar la nostra creença de que aquest fortíssim escultor acceptarà totes les innovacions que s'avinguin amb el seu tarannà... sempre que les aporti el treball recercador d'altri.

Nosaltres, que tenim tots els entusiasmes pels martres de l'investigació, encara que molts d'ells sigan més aviat artesans contrariats qu'artistes innats; nosaltres que també sentim la pluhija del més enllà i de l'art intèns, no podem pas recriminar als artistes que amb un qualsevol llenguatge preterit ens expressin les llurs pures concepcions estètiques. Podria l'A. J. H. retrogradar més encare en la seva manera d'esculpir, que si la visió sigués la mateixa d'ara nosaltres continuàrem encisantnos-hi. Podria retrocedir fins a la gràcia i al moviment formalistes d'en Carpeaux i l'aplaudiríem; fins a la duresa i escolasticisme d'en Canova i l'optimisme sapat i sensual del A. J. Halou encara triomfaria; podria retrocedir fins a Houdon i Clodion i casi seria el mateix d'ara; podria recular més, fins a Jean du Seigneur, fins a Ligier Richier, fins al porxo de N. D. de Paris, fins als pasmosos relleus arcaics dels frisos N. i E. del tresor dels Cnidiens a Delfos... pero, diable! aleshores, además, seria un escultor d'avantguarda, un recercador, i, si bé un gran artista, ja hem convingut que l'Alfred Joan Halou no n'es pas de recercador...

LA BANYISTA QUE'S FA LA TRENA, per Alfred Joan HALOU

Marbre, saló d'enguany, encàrrec del col·leccionista Sr. R., de Buenos Aires

SOBRE ELS MALS AUTORS DESCONEGUTS

PER ALEXANDRE PLANA

Quan se parla del teatre d'un país qualsevol, posèm el nostre com exemple — se pensa només en aquells autors el nom dels quals s'ha fet, amb motiu o sense motiu, familiar a una massa determinada de públic. I es aixís que hauríem d'incloure en aquell concepte de teatre les demés obres d'autors de més reduïda anomenada, que son les que més pesen per ser les que son més. Es natural i lògic que la distinció entre bons autors i autors dolents no coincideix exactament, aquí com en lloc del món, am la que podria fer-se entre autors po-

pulars i autors que no ho son. Hi han mals autors ben coneguts i adhuc molt celebrats, cosa que no es per a estranyar a ningú, com el que faci fret a vegades als començaments de l'istiu. Més importancia tenen els autors coneguts que son dolents, perquè formen una massa espessa i llisquívola com la pega que fa malbé lo que toca.

El mals autors poc coneguts son majoria en totes les terres. Com que son poc coneguts, s'ignoren mutualment. Això és la nostra sort. Pensèu de que tots els mals autors que deuen haver-hi per força, a Catalunya, — i qui diu Catalunya diu la Italia o la Noruega — se troven, s'entenen i solidaritzen els seus esforços creant una mena de Sindicat per a la representació de comedies. Com que foren molts i

molts, el capital que reunirien fora abastament per a organitzar una serie interminable de funcions, per rigorós ordre alfabètic o seguint les edats. El resultat exacte fora, en la ciutat, el triomf definitiu de la pel·lícula i altres barbres espectacles.

Els mals autors d'aquesta mena se distingeixen per la seva manera de vestir, en primer lloc; i en segon terme, per la seva assiduitat als teatres. Sense ells, els empressaris haurien de plegar de donar funció els dies de feina. Les obres d'aquests autors, com totes les coses lletjes, tenen un interès per a l'amador de la bellesa, proporcional al seu meteix desmèrit. Sense les ombres no coneixeríem la claror, deia el mestre quan anavem a estudi. I tenia raó. Sense els mals autors desconeguts no podríem judicar de quant injusta es l'anomenada de que gaudeixen autors tan dolents com ells; i assaborir les gracies dels pocs que no ho son. Les obres dels mals autors que han arribat a una posició que podríem dir-ne oficial — es a dir, els que poden estrenar — sols tenen un valor documental, com les col·leccions del *Boletín Oficial* o les capses de mistos vuides. Aquelles altres, no: tenen, més que tot, la virtut de no ser conegudes. Son com una verge lletja, però verge. Seràn, si volèu, obres mal construïdes, sense substància d'idees ni materia psicològica, obscures, desequil·librades, coixes, horribles; i descobrirem en elles prejudicis de totes menes, menys d'una. Aquestes obres no tindran la màcula del prejudici propi de l'obra que ja té germanes grans, el prejudici de l'autor que ha vist les seves obres posades en l'escena.

Un autor que ha estrenat una obra dolenta i arriba a escriure'n una altra amb el meteix destí, faria baixar els valors estètics si n'hi hagués borsa. No poden pensar les absurtitats i necieses que li versaran del cervell, tot creient que «fa teatre». Si els hi costa molt d'escriure, se pensen que la seva obra és concentrada, sabia, macissa. Si omplen les fulles de paper amb molta facilitat, creuen que tenen un estil natural i que'l seu fort és el diàleg. Per a aquesta gent escrigué un filòsof que la gloria i el mèrit d'alguns homes s'escau en lo bé que escriuen, i en altres, en que no escriuin pas. Un mal autor que hagi estrenat té sempre el prejudici de que qualsevol li coneixeria la seva manera de fer, perque creu que ningú havia pensat encara lo que li ha vingut al pensament, i que té una sensibilitat diversa en la manera de sentir dels demés.

No pas aixís, el desgraciat mal autor que no es conegut. Aquesta mena de prejudicis no emboira la seva producció. No sab encara quina es la seva manera de fer i de sentir. Escriu per escriure, sense altra cura que la de preparar materials per a la seva gloria futura, encara que hagi de ser pòstuma. Es ingenu, diafan, ignoscent. Creu tenir un sistema d'idees, si es amic de les ideologies, o tot un repertori de caràcters si lo que l'atreu es el teatre de costums o el sàinet.

Perquè es ingenu, és atrevit. Les accions més esgarrioses, les escenes de més agut realisme, les frasses més punyentes son les que dormen en drames que no han d'estrenarse mai. Jo sé d'un drama inedit on hi ha una dona que occeix al seu pare, a la seva mare i a les seves quatre germanes en el segon acte i en un llarg monòleg se revela com una dolça ànima sentimental; la seva veu — diu una acotació marginal devindrà més lenta al dir: «quina tristesa!, quina tristesa!».

El mal autor ingenu sofreix l'obsessió aguda de crear una acció extraordinària. No pot pensar en res que tingui les proporcions normals, que tingui un aire de realitat que a ell li sembla grolleria. La seva il·lusió es lo heroic. Els personatges de les seves obres els imagina en una tensió continuada de super-homes, i els hi fa dir les més afroses sentencies com aquell que no diu res; està fet a pensar coses encara més profundes. Aquest fenomen té una fàcil explicació. L'autor d'obres semblants és un home de vida reposada, que no s'ha mogut mai de la seva terra, i que no li ha passat res en la vida que fòs més que un «fait-divers», que una noticia de la secció de les generals; haurà caigut del tramvia, o l'hauràn fet vocal d'una societat de districte. Els diumenges, a la tarda se passeja per les afores amb un llibre a la butxaca. Els dissabtes a la nit va al teatre, a somniar en la seva gloria i en l'amargor de la seva vida incompresa. I al reaccionar contra la passivitat de l'existència, comença a forjar vides heroïques.

Nosaltres no tenim d'innat més que l'aptitud; ella vol esser aprofundida i cuidadosament exercida. — J. W. GOETHE.

MAURICI MARINOT, PINTOR

PER J. S.

L'ART den Marinot és exuberancia, ímpetu, plétora, desitj, alegria, ardor, tot el brunzir procreador de la vida animal i intel·ligenta acoblades, l'integralitat natural en dinamisme furiós i equilibrat, aqueix walt-withmanisme pictòric que cristallitzà en l'escola dita dels *Fauves* que tantes meravelles ha produït i produirà.

D'aqueixa escola en Marinot ne té l'espiritualitat i la tècnica, tota de fuga i d'improvisació, sense penediments, insistencies ni retocs; sintètica i oportunament abstencionista; sucosa o aixuta, llampana o térbola, divisionista, velazquiana o plana, segons les necessitats expressivistes; mai dogmàtica, sempre hardida, sanament brutal, nobla i sincera, tan en les simples anotacions com en els grans plafons murals.

En Marinot se distingeix en aqueixa escola per la robustesa del seu dibuix i l'amplor i decisió de la seva pinzellada. Aqueixa «Dona del llençol» que reproduïm se m'aparegué en el Saló de Tardor de 1911 amb una claretat reveladora de tot el moviment pictòric modern, aleshores caòtic i contradictori en mí, recentment arribat de Barcelona a la tranquila. Aqueixa claretat, aqueixa eloqüencia de la pintura den Marinot que cap més de les teles penjades en les coranta sales posseïa era deguda en gran part a la seva concisa dicció, a la seva habilitat en traduir fidelment al comú llenguatge pictòric la seva emoció o la seva sensibilitat simple i transcendent. M'aparia eixa dona casi mítica brollant de la terra am frescor, solidesa i lluminositat, sense evaporació ni vessament i alhora sense qu'aquest doll de vida s'estronqués. L'execució hi té també quelcom de miracle; malgrat les seves dimensions gegantines i esser apinzellada amb eines groixudes les proporcions ne son gracioses i elegants dintre'l canon rabaçut que'l gran escultor Maillol imposà; el modelat, dintre'ls tons casi freds de l'ombra i el contrallum, robust, pantejant i humit de coloracions neutres brillantíssimes qu'anoten tots els matços de la llum reflexada, de les ombres transparentes. En una paraula, am la «Dona del llençol» en Marinot realitza tot el programa *fauvista*. Com a síntesi d'aqueixa escola el presentem doncs al nostre públic i el recomanem a la seva atenció i estudi com un dels representants ineqüívocs de la pintura francesa contemporània.

ELS VIDRES DEN MAURICI MARINOT

PER J. S.

L valor d'aquestos vidres és divers: de forma, de materia, de decoració, de fabricació.

Les formes, originals i elegants totes elles, ja s'espliquen per les reproduccions adjuntes. Al començament fabricava en Marinot formes simplísimes en que hi dominava l'esfera més o menys aplanada am varietat de colls y obertures. Després les formes se complicaren sense eixir mai de les normes secretes del bon gust.

La materia qu'emplea és el vidre comú, fabricant intencionadament alguna vegada el vidre més ordinari de pasta incrustada de butllofes com en el nostre tradicional vidre blau-vert de Barcelona i Mataró. Comença pel vidre blanc sense rebuscaments i actualment emplea indistintament el groixut i fi, el vidre gebrat, com en Lalique. o les pastes de vidres multicolors sobreposades i després menjades al àcit per a l'efecte decoratiu, a la manera de les adorables tabaques de la Xina i dels vidres den Gallé de Nancy. En aqueix número de REVISTA NOVA hi reproduïm un fraset decorat per eix procediment.

La decoració que comença am discretíssims medallons o lleugers ribets d'esmalts opacs, com en els vells vidres tudescs, avui se compona am tots els recursos de l'art. Els esmalts translucids i transparents han pres una importancia capdal en aquestos vidres i les descobertes qu'en la gamma dels mateixos ha fet la ciencia moderna hi

LA DONA DEL LLENÇOL, per Maurici MARINOT,

Frasc de vidre am tap de vidre de color i decoració d'esmalts opacs
per Maurici MARINOT

són posats a contribució. Els pastillats i els esmalts lletosos que nosaltres en un temps aplicarem en els nostres gloriosos vidres, són usats també per aqueix fortíssim artista, poguentse afirmar que l'art den Marinot oscila entre'l de Bohemia i el català.

La fabricació pulcríssima d'aqueixos vidres ha posat l'obra den Marinot al nivell del gran art. París els aprecia tant o més que les obres dels primers ceramistes.

Nosaltres, que havem fruit d'una tradició de vidriers d'art casi igual a la veneciana, tenim més obligació que ningú d'estimar aqueix art i de ressucitarlo. El museu del vidre català és una feina relativament fàcil perquè aqueixa bella indústria, qu'ennobli a moltes famílies venecianes i que a Catalunya fou equiparada pels reis i els poetes a les més nobles de les arts, és morta aquí de fà relativament poc temps. Els museus estrangers s'enriqueixen de vidres catalans, que molt sovint son catalogats com a venecians, mentres que nosaltres no hi concedim cap importància. El Museu de les Arts Decoratives de París n'ha omplert ja dugues grans vitrines. Si tardem gaire a començar aqueix recull, sempre més haurém d'anar a estudiar aqueixa nostra obra arrèu del món que no siga terra catalana.

Al ressucitar aqueixa art preciosa a França, en Maurici Marinot ha fet, al ensemps que una obra d'art meritíssima, una obra social de valor incalculable. Lo que la ceràmica té de materialment, de suntuosa i miríficament superior a la pintura, el vidre d'art ho té sobre la ceràmica.

Aquestes joies, aquests miracles fets palpables, fàcilment adquiribles, aquests icons puríssims com una fruita, com una rosada, com el foc, materialitzacions de no sé quins paradisos, presons radiant

d'ensomnis i presentiments delitosos; aquests futurs vidres catalans al demunt de les nostres calaixeres, en les nostres vitrines o reconeres serfen el genis lars de les noves famílies, dels nous ciutadans, nèt de tota la lepra espiitual que d'ençà de l'abandó de nostres vidres meravellosos, trajinèm am masella indiferència com una maledicció inapelable.

El coneixement intuitiu no necessita precisament dels ulls de l'intel·ligència perquè'ls té sobre'l front, d'una extraordinària visualitat. Es indubtable qu'en moltes intuïcions s'hi troven conceptes barrejats, però en moltes altres no s'hi troven pas senyals de tal mescla, lo que prova qu'aqueixa mescla no és necessaria. — BENET CROCE.

EL FONÒGRAF ASSASSINAT

PER R. GOMIS

Els vehíns han comprat un fonògraf i jo no trevallo ni dormo i tot el sant día me'l passo, com fera engaviada, caminant desesperat d'un cap al altre del meu piset del carrer den Casanoves, i fins de tan en tan m'arrencó els cabells.

(La Matxitxa).

O hauré de canviar de casa o hauré de renunciar a les dolçors de la família.

A la nit somio que Barcelona s'és convertida en una gran regadora i que tots els sorolls i la meua veu mateixa, prenen aquell timbre especial dels cants i orquestes fonografiades.

(Té, ara, unes soleás).

La portera ni el propietari no volen intercedir per a conveir al vehí de que un fonògraf sols serveix com a decoració de la llar.

Hi aniré jo.

El meu vehí es un senyor casat, am deu fills, dugues minyones, sogra, cunyada i un dispeser del seu poble: Riàza. Fa dos mesos qu'arribaren sense gran fortuna. Al cap d'un mes, no se sab per motius de quin aconeximent, la abundancia començà a entrar en aquella arca de Noé. D'aleshores ençà, allí, demaneu de mobles de noguera y llums de llautó am prismes de cristall, i cortines i estatués de simili bronzo, i cuadros al oli, i manduca delicada de tots els indrets de Barcelona, i automòvil pels diumenjes a la tarda, i visites i, en fi, tota la fastuositat que pot proporcionar un passament sobtat de..... sobre doscents duros mensuals.

(Ara es una «marxa» per la banda de la guardia republicana de París).

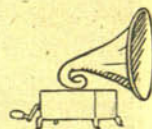
Caramba, desde dintre la casa del veí el soroll d'aqueix artefacte es molt imponent!

(Les Campanes de la Torre de Londres).

— Dice el señorito que si quiere aguardar un momento.

En aqueix rebedor hi ha un paraigüer de noguera am ornaments de llautó i de ceràmica de Valencia. Al mitj, plantes tropicals de pegamoid i a dalt del mirall, esculpit, un escut nobiliari sense cuarteres. Cadires de Viena, catifa, tres escupidores, una columna de pisa barnissada amb un vaciat policromat al cap d'amunt que representa un negrito llegint el diari; un cuadro al oli firmat: Montlló. Un altre firmat: C. Vázquez; cortinatjes de sedalina i llana am dibuix del renaixement francès o persa, no's pot ben definir. Finestra am paper pel·lícula simulant vidriera gòtica.

Confort atapat, sorolls llunyans atenuats per les cortines i catifes; fortor de cambres closes i guisat; escupinades tot al volt de les escupidores.

Al só de la Marxa Real belga entra el propietari del fonògraf. Es molt fi i atent, pro'm diu qu'han d'arribar avui mateix els seus pares i que ja comprendré que no es possible privarlos de les delícies del fonògraf. Deixa entendre que també serà difícil ferlo callar quan els pares sigan altra vegada a Riaza.

(*La Bohemia*).

Me despedeixo desconsolat i l'aire del replà me sembla l'aire pur de les montanyes.

(*Hobanera pel tenor Viñas*).

Se coneix que la meua demanda ha ofès els sentiments artístics del meu vehí, perquè d'ençà de la meua visita el fonògraf

(*Duo de l'Affricana*).

no cessa ni un moment de vomitar el repertori; es una mena de tràgala qu'ens adreça tota la família, doncs se sent riure furiosament a les noies grans i a la mare que coreja les cançons de la maquinota, cosa qu'encara no havia passat mai.

(*Parçifal*, xiulat per Mr. O'Lawk).

En aqueix moment la casa del vehí es invadida pels pares i co-mitiva: xiscles, rialles, crits de gallines, soroll de cadires, un goç rondinaire.

(*Marxa Real*).

M'en vaig al Ateneu.

Torno a les tres de la matinata. Els meus vehins i el fonògraf estan llevats encara. Gran xirinola a la galeria de la part del darrera; ampolles de gasseosa que peten, converses, rialles i guitarra acompanyant uns cants andalusos del fonògraf.

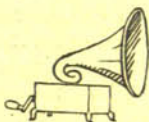
Per fi, a les quatre, tots s'en van al lliit.

He tingut una idea salvadora i la vaig a realitzar: assassinaré aqueixa mala bestia. Vaig a la cuina a cercar l'arma i, de puntetes, surto a la galeria. Al clar de la lluna aquella part de la casa del vehí sembla un camp de batalla de tants mobles i desperdici de xeflis tombats, capgirats, aixafats, rebregats....

Oh sort, el meu enemic ha quedat també a la galeria; la meua facecia serà fàcil d'executar.

Traspasso la barana divisoria i m'acosto a la màquina infernal: sembla qu'em planti cara am la seva gola enorme, badada com si encara no havés acabat les ganes.

Allargo prudentment el braç i llenço en les profunditats d'aquella boca un pom de julivert.

Lo que no's pot explicar, no's pensa pas clarament.

J. W. GOETHE

Anècdotes Contemporànies

EL MILLOR PLAER

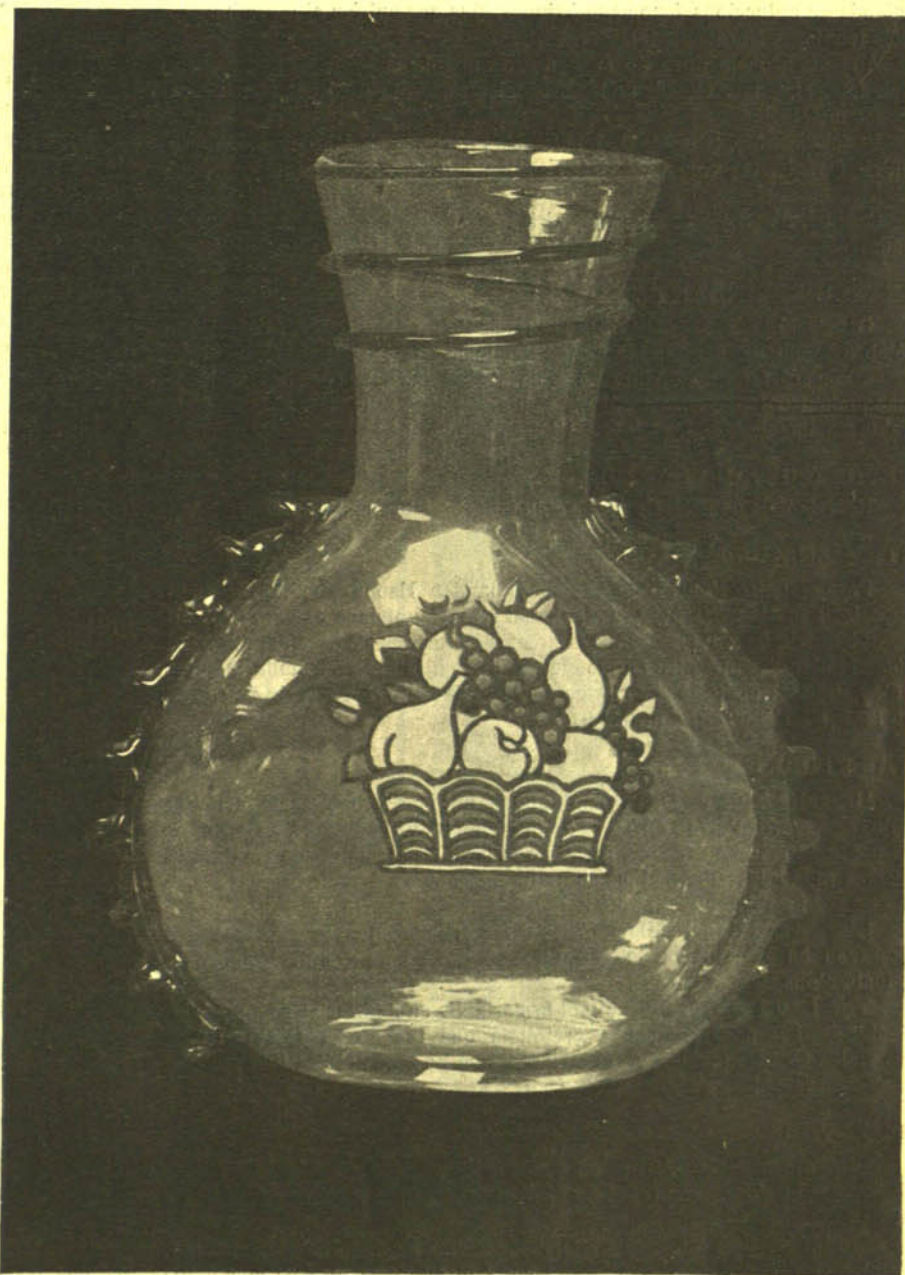
— Jo, deia un senyor parlant amb un altre — a l'hora que disfruto més és en havent dinat quan fumo el cigar. El cigar d'en havent dinat per a mi és el millor. Alló d'acabar de dinar i avans d'alçar-se de taula encendre el cigar és mitja vida. Jo hi disfruto, la veritat; i m'estimo més aquella estona, que tot lo del mon. Vas fumant, fumant i hi trovas aquell gust i disfrutes de bebò perquè penses: ara no fas mal a ningú.

BARCELONA, COMTAT GRAN

En un aparador de la Plaça de Catalunya hi han unes fotografies del públic del Concurs Hípic que són una vergonya de provincialisme. Mai havem vist un aplèc tal de dones grosses i xiques o desproporcionadament corpulentes, i mai s'ha vestit a Buitrago tan enfarfegadament ni tan tenasment a l'última moda. Aquells aplècs de gent aristocratíssima, refinadíssima i elegantíssima, se mouen, riuen, gesticulen com el públic de les festes aristocràtiques de la passada Exposició de Valencia, que les il·lustracions a vint cèntims ens féren admirar ara fa dos anys.

Lo més xavacà d'aqueixes fotografies de la Plaça de Catalunya n'és l'esperit d'imitació parisenca que desvergonyidament delaten. L'esforç que s'hi veu d'exhibir la manca de originalitat, la tendresa pel provincialisme, de la que'n participen, encara que més desinvoltagament, adhuc els homes, es un espectacle casi tragic.

Ja saviem que aqueixes dones, que casi no saben de llegir ni escriure, educades en l'única passió de la xatarderia vilatana, cristianament castrades de feminitat i de gracia, viudes d'ideal i riques d'unces, tan com de moral astuta, eren inevitablement candidates al més grotesc dels ridícols el dia que volguessin actuar com les dones d'altres terres que no pateixen aqueixos vicis inhumans, però no'ns creiem pas que la llur inconsciencia arribés fins al punt de ferse fotografiar en funcions de misoginisme i després fer circular les fotografies per a que'ls no enterats s'enterin.

Pot de vidre amb ornamentació de pastillatge de vidre de color i esmalts opacs per Maurici MARINOT

LES REVISTES

L'ART ET LES ARTISTES

Els vidres den Maurici Marinot. — Article molt documentat i espiritual den Léandre Vaillat sobre els admirables vidres den M. M. am reproduccions pulcres i diferents de les d'aqueix número de REVISTA NOVA.

REVUE DES DEUX MONDES

L'Orfeo Català. — En fait de chant, de chant vocal, humain, choral, nous avons ouï des merveilles. Une compagnie glorieuse, et digne de sa gloire, l'*Orfeo Català*, a donné deux concerts. Si vous n'y assistiez point, vous ignorez ce que peut être, non pas un chœur, mais plutôt un admirable, une prodigieux orchestre de voix.

REVUE PHILOSOPHIQUE

Anuncia la sortida d'una revista alemanya titulada *Jahrbuch für Philosophie und phänomenologische Forschung*.

Es una revista anyal, destinada a representar el moviment filosòfic alemany que d'uns quants anys en aquesta part existeix amb el nom de *Fenomenologia*.

Aspira a retornar a les fonts de l'intuïció. Lo que la caracteritza particularment és que està *allunyada del pensament natural*. Es una ciència de les idees, tracta d'eliminar les barreres del esperit i de englobar el problema filosòfic d'una manera nova. «Buscarem — diuen en el manifest — un mètode de reduccions fenomenològiques, fins que anirèm al lliure horitzó dels fenòmens transcendents *purificats*».

Aquesta ciència nova no és — diuen am tota la barra — una ciència dels fets, sino una ciència de les essències que vol establir la coneixença de les meteïxes.

La fenomenologia tracta de fets *irreals* i despulla els fenòmens de tot lo qu'els caracteritza com a realitat. Fenòmens *irreals* posats fora del mon real.

Casi bé, d'aquesta escola en podrien dir l'escola alemanya perfeccionada.

LE CORRESPONDANT

Dissecció i anàlisi molt documentat de l'obra den Ponsard, l'escriptor cèlebre de mitjans del XIX, casi bé desconegut a Barcelona.

«Ponsard fut victime du coup d'éclat de ses débuts; ses ailes, solides, manquaient d'ampleur... il eût pu remplacer Corneille. Car il était plus qu'un homme de talent, mais il était moins qu'un homme de génie.»

REVUE CRITIQUE DES IDÉES

Revista dels neo-classicistes actuals i procés del neo-classicisme.

STIMMEN AUS M. LACH

Paralel entre l'obra den Claudel i la den Hauptmann. La d'aquell superior a la d'aquest pel seu sentiment real. Hauptmann és buit i gratuït perquè no viu en contacte amb les arestes doloroses de la vida; se passa còmodament l'istiu en les montanyes de Silenia i l'hivern a Itàlia mentres qu'en Claudel no té res de contemplatiu ni de solitari, exerceix de consul de França a Hamburg, a Francfort, etc.

THE STUDIO

Urbanització. — Descripció de les obres d'urbanització artística qu'han convertit l'arrabal rònc i antihigiènic de Wilmsdorf, a Berlín, en un paradís luxós i encisador, mercès a la jardineria combinada am l'arquitectura moderna. Il·lustracions molt interessants i a tenir present per lo molt que hi podem aprendre els barcelonins.

L'art del Imperi del Sol Ixent. — Relació de les riqueses que figuraven en la subasta de la col·lecció del comte Otani. Nombroses il·lustracions

The Lay Figure. — El qui sol firmar aixís en l'editorial segueix infatigablement la seva campanya cretinista que tan alt ha possat el nom d'aqueixa sensata revista. Avui confessa que no entèn res en l'art modern i, en conseqüència, n'abomina.

LA REVUE

Literatura. — E. Verhaeren prepara la segona serie dels *Rythmes Souverains* i un'obra dramàtica *La Grand' Route*, que serà representada a Moscou.

Modes. — En Poirer, el tristament cèlebre modisto, s'ha sentit molest pel album den Sem sobre el ver i el falç *chic*. Eix és son judici textual: «Un home que s'ha entrenat tota la vida a descobrir el ridícul de les coses pot molt ben haver perdut el sentit de lo bell; no's juga aixís impunement am ses propies cordes sensibles, que's gasten i se trenquen.»

Teatre. — A propòsit del tercer centenari de la mort de Shakespeare, se prepara a Londres la representació de l'obra teatral completa de les seves obres.

Música. — A Berlín se prepara la representació de les obres rescents d'Arnold Schönberg «Cants de Guerra» i «Cants de Pierrot Llunar», quina execució exigeix al menys uns 850 executants. Am Strauss i Strawinsk, en Schönberg (ó Schoenberg) representa les tendències musicals més avançades.

LES CAHIERS D'AUJOURD'HUI

Parla del music Arnold Schönberg del cual *La Vanguardia*, ne publicava no fa gaires dies un article que no feia gaire favor al músic vienès, perquè en Schönberg és vienès.

L'articulista dels *Cahiers*, un tal Egon Wellesz, diu que «aquet músic és un gran home. Els seus començaments — diu — foren difícils; les seves obres alçaven tempestes d'indignació en la crítica i en el públic. Els crítics, sobretot, no li perdonaven l'escriure en una llengua qu'ells no havien après, i no's prenien la molestia ni de llegir seriament la seva música».

I quines eren les obres qu'alçaven tanta polsaguera? El sextuor, *Nit radiosa* i els primers *Lieder*, qu'avui passen per clàssics, i que no's son oposats a la *música folla* dels últims anys del mestre.

Encara estèem — diu l'articulista — com en temps de la polèmica d'Artusi contra en Monteverdi i els crítics no han après a ser prudents.

En Schönberg, — que si hem de ser francs no té pas un nom gaire propi per a la gloria — va sofrir l'influència de Brahms. En Mahler, se va fer el seu defensor i al morir va recomanar als seus amics que no'l abandonessin.

El nou estil d'aquet músic, diu que ha vingut després d'una pila d'obres que donen fè del seu merit, i l'articulista sosté que al llençar-se per camins estraviats que encara no han conegut la petja humana, ha de ser respectat i s'ha de tenir la confiança de que no solsament no s'hi perdrà sinó de que hi farà grans coses.

Les peces per a piano op. 11, ens descobreixen un mon nou: La melodia ha esdevingut zigazaga nerviosa i dramàtica; l'harmonia, construïda sobre aquesta melodia, és completament atonal; no distingeix el tó major i menor ni coneix les tonalitats litúrgiques. Ignora l'afició dels impressionistes francesos per a les successions de quintes, sèptimes i nones. Es inestable i atormentada com el color dels puntillistes. La fase musical se desenrotlla fora de tot ritme precís; desconeix el domeny del compàs i de la simetria; es fluïda i escorredica, imprevista i plena de sorpreses i de ritmes inesperats. Es una música stenogràfica o, si's vol, un grapat de pols d'aforismes. Suprimeix les preparacions i els estats intermediaris i dona un extracte concentrat del sentiments, dels pensaments i de les formes. Lo que fa aquest art melòdic nou, tan difícil d'entendre, és que reuneix en un sol compàs el contingut tradicional de vuit compassos. Cada motiu és independent, complet, tancat: no suposa res ni prepara res. Aquets motius no's desenrotllen orgànicament: ni nèixen els uns dels altres sinó que se juxtaposen com les pedres d'un mosaic.

Partint de Brahms i de Wagner ha cercat sens treva un mon de visions diabòliques i és potsé l'última ànima patètica de la nostra època.

Creix i es fa gran sots una pluja de dicteris i vituperis i és combatut sobretot pels *moderns* que només cerquen sonoritats i son gent qu'enfilen quartets, coleccionen harmonies interessants i ritmes coents.»

No tenim el gust de conèixer les obres d'aquet músic i esperem que les nostres orquestres dedicades al art alemany ens faràn conèixer a aquest home que té tanta anomenada.

MECURE DE FRANCE

Ballets russos. — Rarement M. Strauss écrivit une musique aussi décevante que celle de «La Légende de Joseph», aussi ostensiblement bâclée au courant d'une plume infatigable et d'une virtuosité poliphonique qui revêt ici des allures de routine professionnelle. A peine quelques coins perdus dans ce désert de platitudes et d'auto-reminiscences... L'orchestration même était indigne de sa maîtrise coutumière... Par bonheur, les décors et les costumes imaginés par M. M. Sert et Bakst sont d'une magnificence véronésienne...

Le «Coq d'or» est le dernier opéra de Rimsky-Korsakow, et certainement son meilleur. L'histoire du roi Dodon était des plus favorables à son genre de talent. Il en composa une partition charmante, légère, spirituelle, d'une élégance à la Saint Saëns pimentée d'asiatisme slave. Le procédé employé par les Russes pour représenter cet ouvrage en corsait l'agrément de façon inattendue et piquante. De chaque côté de la scène et l'encadrant, se dressaient deux sortes de pyramides formées de gens uniformément encotonnés de robes ocre rouge: c'étaient les chanteurs et les choristes. Au milieu, des danseurs et danseuses jouaient la pièce en mimant l'action et adaptaient adroitement leurs gestes et évolutions aux paroles chantées par les autres... les mimes Russes étaient parfaits; les voix qui les animaient de loin, admirables... l'illusion s'imposait aisément... intéressante transformation du rôle du chœur dans le théâtre grec. Il paraît que la famille du musicien a protesté contre un arran-

gement dont l'auteur n'avait pas prévu la fantaisie. «Le Coq d'Or» y gagne probablement autant qu'aux coupures dont on l'alléga pour un spectacle de la plus rutilante et cocasse splendeur. «Le Rossignol» de Mr. Stravinsky complétait et même couronnait la présente saison des *Ballets russes*. Cet ouvrage mérite plus de place. Ce sera pour la prochaine fois.

Poesia. — Parla del llibre den Georges Duhamel «Les Poètes et la Poésie.»

Mr. G. Duhamel réclame pour la critique le droit de se montrer injuste et excessive... «il suffit que cette opinion soit toujours relative au même caractère» dit-il..... «Le poète connaît pour l'humanité, qui connaît ainsi par le poète». La formule est exacte..... Ce sont, en effet, les poètes qui ont créé notre vision du monde, les beautés de la nature, nos sentiments et nos passions. Les hommes ne voient, ne sentent que ce que les poètes leur ont fait voir et sentir. La poésie est un acte de connaissance, comme tout art, comme la science elle-même qui n'est qu'une partie de l'art. Mais ces poètes, créateurs de valeurs, ce sont les poètes de génie, et ils sont rares; un on deux par siècle. Pour un Verlaine, que de Fernand Gregh, qui n'ont que le don «d'emprunter à de plus grandes âmes, sinon la matière, du moins la manière de leur connaissance.» Ils ne connaissent pas le monde, ils ne font que le «reconnaître». Mais leur rôle modeste est encore utile, puisque c'est par eux que la musique nouvelle se propage. Combien d'âmes n'auront jamais entendu le sanglot verlainien qu'à travers l'écho atténué de quelque petit poète, encore sincèrement ému, mais ému de l'émotion de Verlaine.

Il nous faut maintenant d'autres baisers, d'autres amours..... ils attendent le poète de génie qui recréera les valeurs sentimentales usées. Il ne s'agit pas d'orchestrations nouvelles, mais d'une expression nouvelle de la sensibilité...

M. Duhamel étudie encore, au point de vue poétique, le mécanisme du subconscient et de ses réserves. Mais, explique-t-il, ce n'est pas seulement l'image, c'est la sensation même, c'est l'objet lui-même que l'esprit retrouve dans la nuit et dans le silence. C'est ce qu'il appelle la perception créatrice; et c'est, en effet, le mécanisme de la poésie qui est une création et une perception différées. L'image, la sensation, est devenue notre propre substance; elle surgit, vraiment née de nous, de notre sang, de nos cellules, etc Et c'est peut-être la prose, qui épouse tous les mouvements de l'être et qui contient les rythmes les plus compliqués de la

poésie, qui est la plus essentiellement créatrice et... poésie..... Contemplées de cette hauteur, les questions de vers-libres et de césures et de rimes perdent de leur importance.....

Il y a actuellement une quantité considérable de personnes qui font bien les vers: que ces versificateurs si bien doués lisent ces pages si saines et si décourageantes, et qu'ils ne croient pas que leur sincérité soit une excuse à leur médiocrité. Mais ni l'injure, ni l'ironie ne sauraient attaquer cette pierre dure qu'est l'orgueil du poète qui veut, malgré la critique, laisser son nom à la postérité. Ce qui est d'ailleurs la plus vaine des vanités; l'homme mort, son œuvre redevient comme anonyme: Shakespeare et Homère n'ont peut être jamais existé, — et ce sont les deux noms les plus glorieux de la littérature.

Mr. D. écrit sur l'inutilité des écoles, les grands écrivains, dit-il, ont été eux-mêmes; ce sont les petits écrivains qui ont formé la cohue des écoles. Le romantisme et le symbolisme furent cependant des écoles nécessaires à leur heure, et personne n'a pris au sérieux les écoles qui ont suivi, sorties tout armées du cerveau d'un arriviste.

Imp. E. GABAÑACH, S. en C. - Diputació, 308 - BARCELONA

Photo=Studio Areñas

Telèfon 2812

Diputació, 251, baixos

DIABÉTICOS
CURA INFALIBLE CON EL
OPALCHI-NOVELLAS
EXIGIR EL LEGÍTIMO PREPARADO — FARMACIA DEL AUTOR
77, RAMBLA DE CATALUÑA, SEGALÀ, ALSINA, & S.

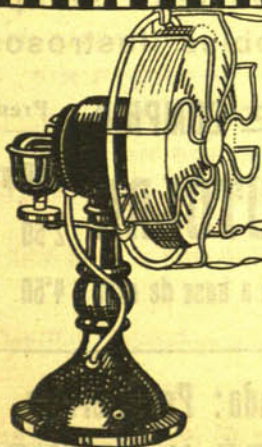
TALLER DE CERRALLERIA
MAGÍ SANS
soldadura autógena
TORRIJOS 38 (GRACIA)

Automòvils BENZ

Autos - Camions - Omnibus
Motors Marins i Aviació

Aragó, 282 : Telèfon 3579
" BARCELONA "

**INSTALACIONS GRALS.
D'ELECTRICITAT**

SAVADOR FERRER

MAQUINARIA ASCENSORS
VENTILADORS

Oficines: Claris 34. entr. dreta
Tallers i Magatzem: baixos.dreta
telèfon 402

QUALITAT OVIRALTA

**BELLES
MODERNES**

ARRUGUES: TAQUES I CICA-
TRIUS: ERUPCIÓNS I MA-
LALTIES DE LA PELL:
DEL MOIXI: CAIGU-
DA DEL CABELL:
OBESITAT: MA-
SSATJE: MA-
NICURA
ETC.

RBLA DEL
CENTRE 7
PRL.

P. REIG I FILL
CONSTRUCTORS DE MOBLES

CASA FUNDADA EN 1852

PROVEIDORS DE LA REAL CASA

DESPATX
EXPOSICIO I VENDA
R de Catalunya 23

TALLERS
UNIVERSITAT 21
BARCELONA

Palmar
ANTIGUITATS
MOBLES
CUADROS
PORTA
FERRI
CA.
18

Feu circular REVISTA NOVA

*L'Anglaterra concedeix l'autono-
mia a Irlanda am l'intent d'assegurar
la pau (els periòdics).*

*Quefe del exèrcit ulsterià. — Ri-
fles serán.....*

*Quefe del exèrcit nacionalista. —
Municions segurament.....*

*Abdós, am desencant. — La
Pau.....! Pfff.....! Bunyooooo!!.....*

(London Opinion, Londres)

— Nosaltres els muniquesos tenim el gust del art; cada vegada que's clou una
exposició m'arrepenteixo de no haverhi anat.

(Simplicissimus, Munic)

Vda. de E. Texidor

Material completo para
Arquitectura... Dibujo...
Pintura... Decoración etc...

Ronda de Sn. Pedro 16.
BARCELONA

Teléfono
..... 1289.

Mas FOTOGRAFIA
D'ART
ROSSELLÓ 277

¿Volen tenir sempre
el mobles llustrosos?

COMPRIN Preus
L'AUTOLAK 1'00 ptas.
2'50 »
producte a base de cera 4'50 »

De venda: Portaferriga, 17
FARRÉ Y ASENSIO

DOS LEONES

FERRETERIA FUMISTERIA
ARTICLES PER A VINTJE y SPORT METALLS D'ORNAMENT UTENSILS DE PERFORACIÓ
SUMINISTRE A PREUS ESPECIALS A HOTELS COL·LEGIS COMUNITATS HOSPITALS
COMPANIES DE FERRO CARRILS EMPRESES CIVILS MILITARS y NAVIERES
RAMBLA DE CATALUNYA 22

VENDES AL ENGROS
A TOTES LES REGIONS

VENDES
A LA MENUDA

FEU CIRCULAR REVISTA NOVA

MATA-FUEGOS ESPAÑOL

VICTORIA

EL MAS MODERNO PRÁCTICO Y ECONÓMICO
FUNCIONAMIENTO INFALIBLE

SIN SIFÓN

SIN PERCUTOR

SIN MANUBRIO

SIN BOLAS QUE ROMPER

SIN NINGÚN MECANISMO

5 litros 45 pts. - 7 litros 55 pts. - 10 litros 65 pts.

Detalles y pruebas a quién lo solicite

ANTONIO CAÑELLAS

Rambla Cataluña, núm. 59, pral. - BARCELONA

**FAIANS
CATALÀ**

CORTS CATALANES. 615

VAIXELLES
CRISTALLERIA

SANROMÀ

Bicicletes - Motocicletes

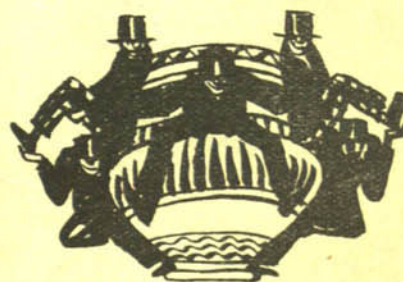
Accessoris

Articles de Sport

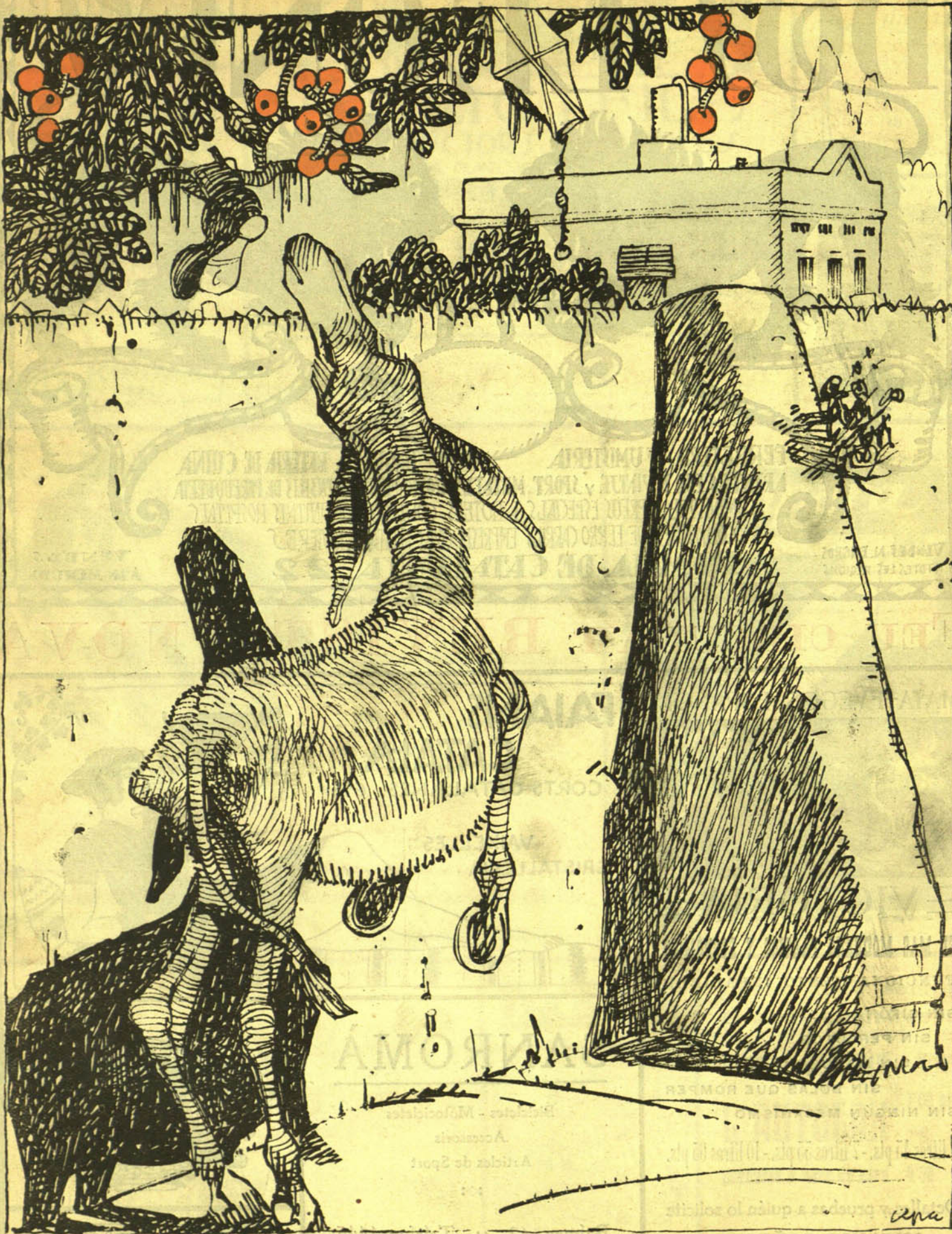

Balmes, 62 :: Telèfon 1445

:: BARCELONA ::

Citinoide
la millor aigua de taula
c's ampla Demanar mostres
10 A. Serra Pelayo 9

LES NESPRES